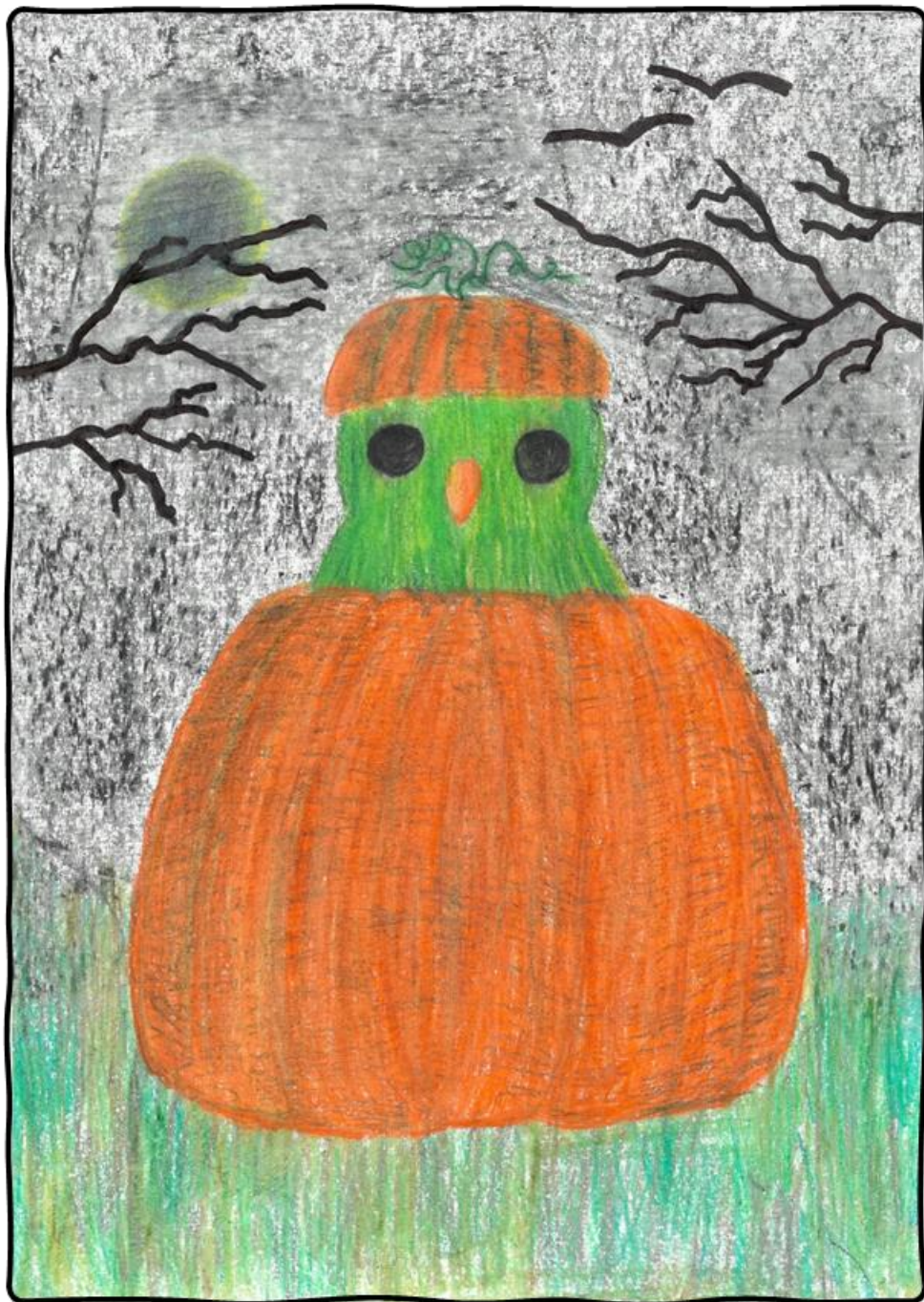

10 / PROSINEC 2023

ŠKOLNÍ ČASOPIS
ZŠ ŠLAPANICE

V
Z

A

K

O

ŽAKO školní časopis ZŠ Šlapanice

Vychází od 1. dubna 2020.
Tištěná verze do každé třídy zdarma.
Digitální verze volně na
www.zsslapanice.cz.

Sídlo: ZŠ Šlapanice
Masarykovo nám. 1594/16
664 51 Šlapanice
E-mail: roman.fuksa@zsslapanice.cz

Naše škola: Filip Sed'a
Vojtěch Vymazal
Sport: Marek Novotný
IT: Tomáš Vaněk
Knihy: Jan Matýšek
Reportáž: Karolína Schwecová
Eva Štěpánková
Rozhovor: Šarlota Burianová
Duel: Vít Vyšinka
Čtení: Marie Buchtová
Karolína Schwecová
Sophie Kyzlink
Hřiště : Nikol Pelikánová
Eleni Diana Otrubová
Po škole: Mariana Lukesová
Nela Jarolímová
Eliška Plotěná
Veronika Hřívová
Ilustrace: Eva Štěpánková
Karolína Schwecová
Fotografie: Kryštof Nesvadba
Korektury: Viktor Merta
Grafika: Roman Fuksa
Pedagogický
dozor: Roman Fuksa
Viktor Merta
Filip Petřík

Rozhovor

Žákům říkám, že nikdo není neomylný..... 1

Naše škola

Knihovny..... 4

Sport

Chorvatsko 2023..... 8

Po škole

Knihy, výlet, hra a recept..... 9

Duel

Z jednoho kabinetu..... 12

IT

Kódování s Pythonem..... 14

Čtení

Cesta z fantazie..... 16

Eveline..... 18

Zpátky na Nabi..... 20

Knihy

Strašidelné historky..... 22

Hřiště

Čarovný les..... 23

Reportáž

ŽAKO v ČT..... 25

ŽÁKŮM ŘÍKÁM, ŽE NIKDO NENÍ NEOMYLNÝ

Milí čtenáři, dnes jsem si pro vás připravila rozhovor s naším novým panem ředitelem Ivanem Hostašou, kterému samozřejmě děkuji, že ho se mnou uskutečnil. Přeji pěkné čtení :)

Učitelství nakonec převážilo

Mohl byste se na začátek nějak představit?

Jmenuji se Ivan Hostaša. Pocházím ze severní Moravy a sem na jižní Moravu jsem se dostal díky studiu střední a vysoké školy a už jsem tady zůstal. Vystudoval jsem obor dějiny umění a estetická výchova na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity a učitelství jako takové.

Co vás vedlo k tomu stát se ředitelem na naší škole?

Ředitelem na této škole jsem se stal poté, co jsem se dozvěděl o její situaci a byl osloven známými ze školství, jestli bych o tuto pozici neměl zájem. Předtím jsem pracoval jako zástupce ředitele na jiné škole. Jinak profesně celý život pracuji ve školství, jako učitel a v posledních letech na vedoucích pozicích. Nejprve jsem se chtěl s touto školou seznámit, takže jsem se na ni nejdřív přijel podívat, prošel si ji, pak jsem si zjistil veškeré veřejně dostupné informace a mluvil s řadou lidí ze Šlapanic a okolí, kteří jsou se školou nějak propojeni nebo ji znají.

Že budu učitel, jsem se rozhodl na základní škole někdy v 6. třídě.

Chtěl jste v tomto oboru pracovat celý život?

Že budu učitel, jsem se rozhodl na základní škole někdy v 6. třídě. Pamatuju si, že k nám na základku přišel jeden mladý úžasný učitel, jehož

hodiny byly prostě tak úžasné, že jsem si říkal, že bych chtěl dělat práci, jako má on. Ale ta cesta k tomu byla trošku složitější. Celý život jsem také inklinoval k umění, takže jsem studoval umění a současně s tím i učitelství. Nakonec učitelství převážilo.

Jaká je vaše aproba?

Dějiny umění a estetická výchova, ale léta učím dějiny umění, dějepis a k tomu jsem učil i občanskou výchovu, výpočetní technologii nebo informační techniku.

Nová pozice přináší nové výzvy

Jaká je vaše vize pro tuto školu a jak plánujete tuto vizi naplnit?

Každá škola by nějakou vizi měla mít. Já jsem sem přišel se svojí vizí, ale chci pokračovat v té, co už tady je, protože se mi líbí, že se na ní podílelo více lidí, a nepříjde mi účelné do ní vstupovat a nějakým způsobem ji měnit k obrazu svému.

Jaká opatření podnikáte k zapojení rodičů a veřejnosti do života školy?

Mám za to, že zapojení rodičů, celých Šlapanic a také okolních spádových vesnic je nutné. Jednou z mých priorit je komunikovat s rodiči. Dostávaly se ke mně informace, že škola s rodiči komunikuje málo a že rodiče mají omezené množství informací o škole a o jednotlivých procesech, ke kterým v ní dochází. Rozhodl jsem se proto, že budu rodičům dávat informace pomocí jakéhosi newsletteru, kdy jim jednou za měsíc sdělíme, co se odehrává také za kulisami školy, na čem třeba pracujeme, co se chystá, co vlastně plánujeme i z dlouhodobého hlediska.

Rád bych školu s nimi propojil a více jim ji otevřel. Pracujeme na tom s vedením školy, ale těch mechanismů nebo nástrojů je hned několik, tak hledáme ideální cestu.

Jak se stavíte k výzvě, které do školství přináší rozvoj technologií?

Myslím, že současní žáci žijí na jednu stranu v úžasném, ohromném světě, o kterém se generaci jejich rodičů vůbec nesnilo, a mám za to, že ty nové technologie jsou skvělé. Mám rád nové technologie a nebráním se jim, nevidím v nich strašáka, na druhou stranu jsem si vědom, že v sobě nesou nějaká rizika. Nejenom rizika toho „apokalyptického“ rázu, ale jako největší riziko v nich spatřuju jistou zranitelnost jednotlivců a narušení jejich sociálních vazeb, v tomhle to riziko je a je tady přítomno. Nicméně mám za to, že současné technologie můžou být skvělým nástrojem pro vzdělávání a spousta z nich se i využívá. Problémem ale je to, že se vyvíjí enormní rychlostí a že na ni nestíháme reagovat. Upřímně, žáci jsou často o krok před učiteli. Tato generace se do toho narodila a osvojuje si je velkou rychlostí.

Největším tématem současnosti je umělá inteligence a její zapojení do nových technologií. Mám za to, že přichází a přijdou technologie, o kterých se nám doposud ani nesnilo, a my na ně jako škola chceme reagovat. Chci, abychom se všichni, nejenom žáci, ale i kantoři, naučili s umělou inteligencí pracovat, abychom ji dokázali implementovat do školy nejen k výuce, ale k práci jako takové, to znamená, abychom se neučili o umělé inteligenci, ale s ní. Protože až odsud žáci odejdou, umělá inteligence jim otevře úplně nový svět a chtěl bych, aby na to byli připraveni. Současně kladu ale důraz i na to, že musíme společně mluvit i o rizicích a nástrahách, které technologie přináší.

Chci, abychom se všichni, nejen žáci, ale i kantoři, neučili o umělé inteligenci, ale s ní.

Jak hodnotíte úspěchy školy a jaké kroky podnikáte k případnému zlepšení?

Šlapanická škola je vnímána jako velmi progresivní škola. Co se týká technického nebo materiálního vybavení, tak je to škola, která nemá příliš srovnání. Samozřejmě školu nedělá jenom budova, nová okna nebo hromada počítačů. Školu především dělá pedagogický proces jako takový a také tady si myslím, že naše škola patří k těm progresivnějším. Byl bych strašně rád, kdybychom si toto udrželi. Celý proces školství je v dnešní době složitý a naráží to samozřejmě i na možnosti finanční. Kapacita školy má limity, vybavenost má své limity, co nemá limity, je právě pedagogický proces, to, jakým způsobem se bude učit a přistupovat k žákům.

Zpátky k otázce, ještě před mým nástupem byl vytvořen dokument, kam se škola posunula v minulých letech, a tomu dokumentu nelze nic vytknout. Zkrátka, naše škola je progresivní a mým cílem je, aby takovou zůstala.

Jaký je váš přístup k inkluzivnímu vzdělávání a podpoře žáků se speciálními vzdělávacími potřebami?

Já se tomu samozřejmě nebráním. Ale inkluze jako taková je nesmírně složitý problém. Osobně bych řekl, že škola se k tomu staví otevřeně, podpora žáků se speciálními vzdělávacími potřebami je tady veliká a má spoustu odborníků na inkluzi.

Šachy a jazz

Máte nějaké koníčky?

Mám, mým největším koníčkem je hudba. Mám rád jazzovou hudbu, rád ji poslouchám, sám jsem muzikant. Mám rád kytary, celý život hraju na různé strunné nástroje, ale na kytary nejvíce. Taky mám rád literaturu, umění, výtvarné umění, divadlo a šachy - ty hraji dlouho, skoro celý život.

A zúčastnil jste se nějakého šachového turnaje?

Zúčastnil, ale nehraji šachy na profesionální nebo sportovní úrovni. Jsou to jenom takové přátelské turnaje mezi lidmi, co hrají, na různých místech. Potkáváme se a hrajeme. Ale není mi úplně vlastní soutěživost v čemkoliv, a ačkoliv šachy jsou jakýmsi soutěžením na šachovnici a porovnáváním sil, tak pro mě není primární za každou cenu vyhrát, získávat body a posouvat se v tabulce. Proto šachy hraju v podstatě rekreačně, nicméně pravidelně a s velkou láskou a vášní.

Dostal jste někdy poznámku nebo pětku? A za co nebo z čeho?

Poznámku jsem samozřejmě dostal několikrát a dostal jsem i pětku. Z čeho si už přesně nepamatuju. A za co byly ty poznámky? Za neplechy, co jsme dělali na základní škole.

Asi si už nevzpomenu, ale dostal jsem samozřejmě poznámku... mockrát :D

Celý život hraju na různé strunné nástroje, ale nejvíce na kytary.

Měl jste nějakého oblíbeného učitele?

Ano, už jsem o něm mluvil na začátku. Byl to člověk, který mě velmi inspiroval. Poté, co jsem odešel ze základní školy, jsme se stali přáteli a léta jsme se přátelili, vlastně až do doby jeho předčasné smrti. Byl to učitel českého jazyka a jemu vděčím za to, že mě přivedl k literatuře, poezii, divadlu a těmto věcem. Byl to naprosto inspirativní, úžasný člověk, takže díky němu jsem měl rád češtinu jako takovou a český jazyk jako předmět.

Co osobně považujete za svůj největší učitelský trapas?

Hmm, byla to situace, kdy jsem ve výuce při výkladu zaměnil nějaké informace a neuvědomil jsem si to ani v okamžiku, kdy jsem byl upozorněn žáky, jestli to náhodou není naopak nebo jestli to není jinak. Já jsem tvrdil, že ne, že takhle to je. Oni si stáli samozřejmě na svém, a tak jsme tu informaci ověřili a zjistili jsme, že pravdu mají oni. Pak jsem je pochválil, že na to přišli a že mě na to upozornili. Upřímně už nevím, o co šlo, nicméně tahle situace pro mě byla v tu chvíli velmi trapná. Říkal jsem si, že tomuhle musím předcházet, a od té doby říkám žákům, že nikdo není neomylný. V tuhle dobu to už nepovažuji za trapné, ale vím, že když se mi to stalo tehdy, byl jsem učitel jenom pár let, a tak mi to zůstalo v paměti.

Máte nějaké životní motto?

Jo, jedno takové mám, životní motto se sice věkem mění, ale v této životní fázi mám motto, že se holt z ničeho nezblázním. A taky že všechny situace mají své řešení. Tak k tomu přistupuju v životě osobním i v tom profesním.

DOMA JSME TAM, KDE MÁME KNIHOVNU

Díky velmi ochotné paní knihovnici Denise Walterové jsme zjistili spoustu zajímavých informací. Knihovnu najdete **v parku** vedle gymnázia **na adrese Riegerova 23**.

Pokud byste měli zájem si zapůjčit nějakou literaturu, tak tady určitě problém nebude, knihovna nabízí přes 50 druhů časopisů a 20 000 knih.

Na nějaké specifické kousky se můžete podívat na web slapanice.tritius.cz.

Když budete knihy hledat přímo na pobočce, určitě se vám bude hodit znát systém rozdělení knih, je zde naučná literatura (encyklopedie...) a beletrie (příběhy, pohádky...).

Beletrie se dále dělí podle věku na literaturu pro nejmenší čtenáře, dále pro trošku starší (první čtení) a nakonec pro největší čtenáře. Zvláště jsou pak rozdělené komiksy a young adult literatura.

Knihu si zde můžete půjčit na měsíc, avšak pokud nikdo jiný nebude mít o knihu zájem, tak je možnost vypůjčení prodloužit.

Hlavně se nebojte a přijďte

Vyzpovídali jsme **Denisu Walterovou**, knihovnici, která má na starosti dětské oddělení ve šlapanické knihovně.

Kolik lidí v knihovně pracuje?

V knihovně máme tři pracovníky. Je tu pan vedoucí, kolegyně na dospělém oddělení a já na dětském.

Jak dlouho zde pracujete?

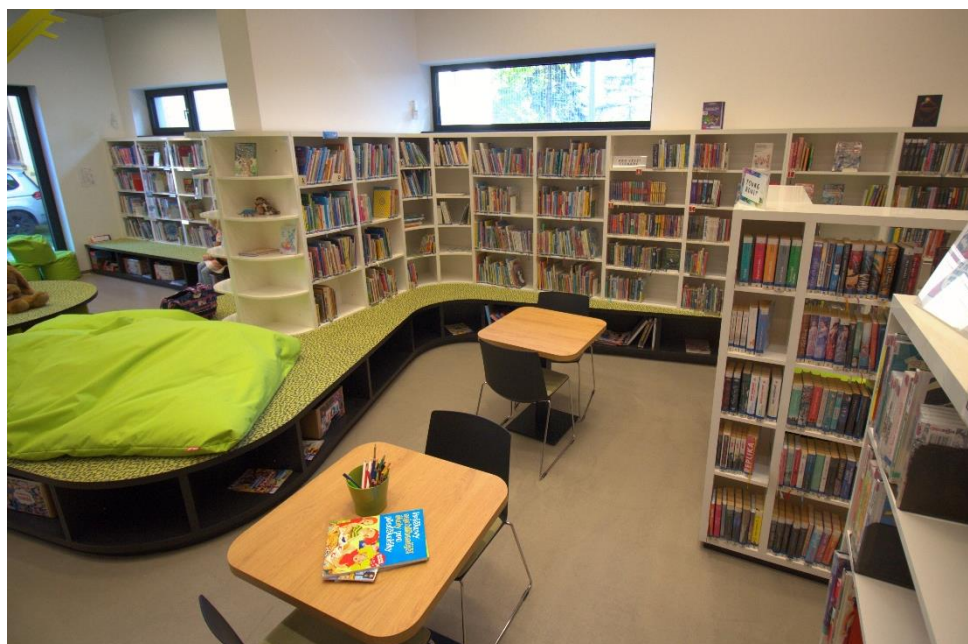
Na dětském oddělení pracuji od září 2018, ale jinak jsem tu delší dobu, kdy jsem pořádala v rámci knihovny různé akce.

Jak byste porovнала současné umístění knihovny s dřívějším pod školou?

Zde je prostředí hezčí, ale dříve byla knihovna větší, takže jsme po přesunu museli nějaké knihy vyřadit. Mně se celkově líbí více, hlavně kvůli tomu, že je zde park.

Jaké žánry v dětském oddělení najdeme?

Snažíme se pokrýt všechny žánry, aby zde bylo od každého něco, jsou zde například detektivky, romantické, fantasy a sci-fi knihy. Určitě si každý něco najde.

Máte vy nějaký oblíbený žánr, popřípadě knihu?

Mám ráda sci-fi a konkrétně knihu Spasitel od Andyho Weira.

Jakou knihu byste doporučila teenagerům a jakou mladším čtenářům?

Ted' jsou mezi teenagery hodně oblíbené komiksy nebo mangy, které jsme se snažili do knihovny zařadit ve větším množství. Taky něco, co bylo zfilmované. Pro mladší čtenáře bych doporučila něco od pana Horáčka.

Kdy můžeme do knihovny přijít?

Knihovna je v oddělení pro mládež otevřena v pondělí, ve středu a v pátek. V pondělí a ve středu je otevřeno od 12:30 do 18:00 a v pátek od 9:00 do 18:00.

Půjčují si zde lidé spíše „tlusté“, nebo „tenké“ knihy?

To často záleží, podle mě jsou dva typy čtenářů. Jedni, kteří mají povinnou četbu - ti si vybírají kratší knihy. A naopak jsou zde další, kteří toho chtějí číst více. Ale myslím si, že když je někdo velký čtenář, tak je mu to jedno. Máme velké knižní série, například knihy o Harrym Potterovi nebo Alea.

Půjčují si v knihovně více kluci, nebo holky?

Počet čtenářů je tak půl na půl u mladších, ale holky čtou více, protože si zde půjčí více knížek.

Všimli jsme si, že jsou tu nějaké knihy, které se dají volně rozebrat. Jak je to možné?

Jsou to knihy, které jsme vyřadili z knihovny kvůli tomu, že není místo a my musíme knihy pořád obnovovat. Je nám líto je vyhodit, tak mě to tak napadlo.

Ty knihy tam dáváte, i když jsou poničené?

Ano, třeba když má kniha vytržený list a je málo půjčována, tak ji tam dáme, protože to třeba někomu nevádí, nebo tam dáváme knihy, které jsou starší.

Kam dáváte vyřazené knihy? Jsou všechny určené k rozebrání, nebo je někde uchováváte?

My bohužel nemáme sklad, takže to jde dál. Snažíme se knihy doplňovat, takže pokud máte nějakou oblíbenou, tak nám napište na sociální síť a my se budeme snažit ji zajistit.

Chcete čtenářům něco vzkázat?

Chtěla bych jen říct, že občas se k nám někdo bojí přijít, protože má zpoždění s vrácením knihy. Chtěla bych říci, že mně to nevádí, pro mě je důležité, že tu knihu donesete. Hlavně se nebojte.

Mimochodem paní knihovnice všem, kteří zapomenou knihu včas vrátit nebo si včas požádat o prodloužení, vzkazuje, ať se nebojí přijít. Je prý velice hodná a knížku vám prodlouží.

Jestliže si však chcete nějakou knihu půjčit, musíte se zaregistrovat. Registrace je cenově velmi přívětivá, protože činí **50 Kč za rok** bez dalších poplatků. A nemusíte se ničeho bát, už se zaregistrovalo necelých **1000 čtenářů**.

A nakonec si dáme nějaké to doporučení, momentálně letí ságy o Harrym Potterovi a Hraníčářův učeň, dále jsou také velmi populární detektivní příběhy či zfilmované knihy.

Knihovna také nabízí úplně nové odvětví, a tím jsou velmi populární mangy (japonské komiksy „rozmarňé malby“), dále si také knihovna dokoupila sbírku komiksů.

Pokud byste chtěli navštívit školní knihovnu, budete vítáni. Stačí jen zajít do 3. patra, přesněji do klidové zóny. Tam už vás oslní dvě bílé prosklené skříně plné krásných obalů a ještě krásnější literatury.

Kdybyste však vůbec nevěděli, kam jít, stačí se zeptat jakéhokoli dozoru na 3. patře, ten vás na-směruje, a dokonce vám bude schopen odemknout knihovnu, popřípadě zapůjčit vybranou knihu.

Ale pozor, knihu si můžete půjčit jen o velké přestávce nebo po domluvě s vyučujícím českého jazyka. Někteří budete mít určitě ve třídě seznam literatury k zapůjčení, pokud byste však neměli, tak se nebojte, na skříních je seznam též vyvěšen.

Knihovna byla vytvořena pro druhý stupeň, avšak pokud jste šikovní a nadšení čtenáři v pátém ročníku, tak si po domluvě s učitelem češtiny, popřípadě dozorem, knihu též můžete zapůjčit.

Že byste v knihovně našli váš oblíbený žánr, je skoro nemožné. Knihovna disponuje například žánry fantasy a sci-fi, detektivkami, klasickými díly, romány a mnoha dalšími.

Školní knihovn(ičk)a

*Celý tento text mohl vzniknout pouze a jedině za pomoci paní učitelky **Věry Pavlíkové**, tímto bych jí chtěl poděkovat za ochotu a podané informace.*

Proč jste se rozhodli vytvořit školní knihovnu?

Původní záměr byl podpořit u žáků čtení, chtěli jsme, aby měli knížky přístupnější, aniž by si je museli kupovat. V neposlední řadě nám knihy slouží při čtenářských dílnách během výuky literatury.

Jak knihy vybíráte?

Vycházíme z toho, co žáci druhého stupně rádi čtou (anketa před dvěma lety). S češtináři volíme knihy oblíbených žánrů podle různých doporučení, zároveň se snažíme, abychom nabízeli pestrý výběr.

Půjčují si knížky spíše holky nebo kluci?

Je to tak nastejno.

Jaké jsou nejžádanější knihy?

Hodně populární jsou fantasy knihy jako Stmívání, Hobit a Zaklínač, z děl českých autorů vede Prašina.

A když už si vyberete z tolika krásných a originálních žánrů, tak vás čeká ještě těžší volba, a to volba knihy samotné. Těch je zde 151 a každá je jiná. Ale zase se nebojte, některé knihy mají i druhý výtisk, aby se jich mohlo půjčovat více najednou.

I když na vás knížka nevyjde, tak se neváhejte obrátit na vyučující češtiny, s nimiž se můžete domluvit na rezervaci. Jakmile čtenář před vámi dočte, poputuje kniha rovnou do vašich rukou. Na rezervaci byste si ale mohli někdy trochu počkat, jelikož, jak už je to u knihoven zvykem, tak i zde se knihy půjčují na měsíc, avšak s možností prodloužení. Stačí se jen domluvit s vyučujícím češtiny a ten vám jistě vyjde vstříc.

Jakou knihu byste žákům doporučila?

Mladším čtenářům bych doporučila např. Prašinu nebo Artemise Fowla, těm starším třeba Chlapce v pruhovaném pyžamu nebo Divergenci.

Tento projekt je úžasný a originální, a tudíž by bylo určitě dobré vědět, kdo za tím vším stojí. Samozřejmě paní učitelka Věra Pavlíková. Dále také všichni vyučující českého jazyka a nesmí chybět vedení školy, které projekt zajistilo finančně. V neposlední řadě se na něm významně podíleli sami žáci.

Jaké jsou vaše oblíbené knihy?

Mezi moje favority z literatury pro mládež patří Pět kroků od sebe, Smrtka, Tisíc kousků tebe a Hvězdy nám nepřály. Všechny můžete najít u nás v knihovně.

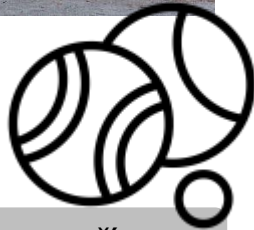
Celý projekt započala současná 8. F, tehdy 6. F. Její žáci vytvořili anketu a přinesli samotný nápad. Co asi nevíte, je to, že se na tom vlastně podíleli všichni žáci druhého stupně. Tím, že vyplnili dotazník před dvěma lety. Tak neváhejte a zajděte se podívat, co jste to vlastně stvořili.

CHORVATSKO 2023

Milí čtenáři, dnešní článek bude o tom, jak naši devátáci byli na každoročním sportovním kurzu v Chorvatsku v letovisku Baška Voda. Kurz se konal ve dvou vlnách v druhé polovině září. Hlavním organizátorem byl pan učitel Ivo Kunovjánek. Naši učitelé si pro žáky připravili půldenní cyklovýlet, paddleboardy a celotýdenní turnaje v badmintonu a pétanquu. Právě o nich bude dnešní článek :).

PÉTANQUE

Tento sport vznikl ve Francii a patří mezi tzv. boules hry. Hraje se s kovovými koulemi, tyto koule jsou podobné např. bowlingové kouli, ale menší. Cílem hry je hodit kouli nejbližší k cochonnetu (menší kulička, kterou házíme na začátku hry).

BADMINTON

Tento sport naopak pochází z Asie, konkrétně z Indie. Dokonce se dostal na olympijské hry. Je podobný tenisu. Ten, komu košík spadne na zem, prohrává. Hraje se přes síť, která je nahoře, a ne jak v tenise dole. Síť je o poznání menší než ta tenisová.

Turnaje v Chorvatsku

Učitelé nás rozdělili do 4 skupin a z každé skupiny postupovaly POUZE dva týmy, hrálo se ve dvojicích. Poté následovaly výrazovací zápasy a finále.

1. termín - vítězové

badminton: Šarlota Burianová 9.F, Petr Fruhwirt

pétanque: Šarlota Burianová 9.F, Jonáš Kučera

2. termín - vítězové

badminton: Nela Krystyníková, Ivo Kunovjánek

pétanque: František Žůrek, Tadeáš Paleček 9.C

Skončila škola, co teď? Uděláme si samozřejmě domácí úkoly. A hned po úkolech nastává šprtání na testy – to je další věc, kterou děláme stoprocentně všichni hned po úkolech ☺

A teď vážně – nabízíme vám pár tipů, jak **OPRAVDU** trávit čas, když přijдете ze školy domů.

AHOJ, LAMY! TIP NA VÝLET

Když je venku hezky a nechcete sedět doma u televize, počítače nebo mobilu, pak vyrazte na výlet do **Lamacentra Hády**. Vezměte s sebou rodiče, babičku, dědu, kamarády a vylákejte je do přírody za zvířátky.

Lamacentrum Hády najdete nedaleko Šlapanic, v krásné lokalitě bývalého vápencového lomu v Brně. Stačí dojet do Líšně k hotelu Velká Klajdovka a odtud vás naučná stezka přivede do místa, kde se dozvíte mnoho informací o životě lam.

ČERT

ROZÁRKA

ČENDA

ORION

Čekají na vás nejen krásné lamy, ale i spousta dalších zvířat, jako například kozy, ovce, králíci. Všechna zvířátka si můžete pohladit nebo je nakrmit. V místě, kde se platí vstupné, si také můžete koupit krmení pro zvířátka a odměnou za zakoupené krmení je krásná magnetka zdarma s obrázkem lamy.

Bude se vám věnovat paní, která vám popovídá o lamách a upozorní vás, že nemáte k lamám chodit zezadu. A pak už stačí jen natáhnout ruku a lama si sama vezme dobrotu v podobě sušené lisované granule sena. Určitě vás nekousne, protože má jen spodní zuby. Jídlo si vezme jen horními pysky.

Lamacentrum je během listopadu a v prosinci otevřeno jen v neděli od 13 do 15 hodin.

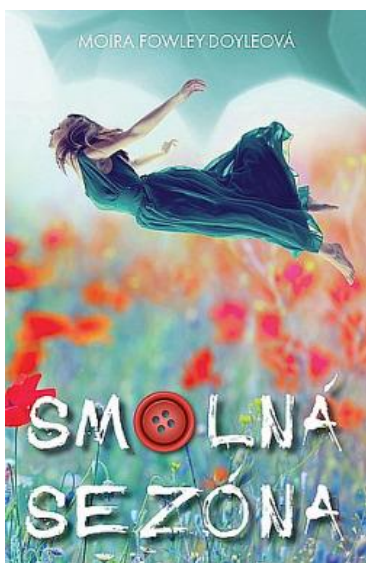
Těší se na Vaše pohlázení...

SMOLNÁ SEZÓNA KNIHA

TÚRY MŮRY PODVÁDĚNÍ POVOLENO!

Čtení je aktivita, kterou můžete docela solidně zabít čas. Totiž, když máte fakt dobrou knihu, do které se začtete, čas ubíhá opravdu rychle. To mi věřte. A taky si myslím, že na čtení se vždycky nějaký ten čas najde.

Pokud máte rádi napínavější, strašidelnější, ale přesto mírumilovné příběhy, tato kniha by vás mohla nadchnout stejně tak, jako nadchla i mě. Kniha má název **Smolná sezóna**. Tento krásný příběh napsala spisovatelka **Moira Fowley-Doyleová**.

Pojednává o dívce jménem Cara [Kara] a jejích blízkých, o její matce Melanii, sestře Alici, nevlastním bratrovi Samovi, kamarádce Bee a spoustě kamarádů, členů rodiny a jiných zajímavých lidí. Rodina Cary si každý podzim, někdy okolo Halloweenu, prožívá „smolnou sezónu“, tak tomuto období říkají. V tomto období, které trvá asi tak týden až dva, si její rodina musí dávat pozor na vše. V době „smolné sezóny“ je Cařina rodina více než kdy jindy náchylná na zranění všech druhů (různé zlomeniny, spáleniny, odřeniny a také se mohou objevit rozbité hlavy).

Hodnocení:

Kniha splnila přesně to, co slibuje na obálce. Má to být opojný, intenzivní, zničující příběh s šokujícím závěrem - a tak to taky je. Za mě je kniha naprosto úžasná. Dávám jí **10/10**.

Knihu můžete sehnat v různých knihkupectvích, můžete si ji také vypůjčit u nás ve šlapanické knihovně. Knihu si určitě vychutnejte.

Přeji vám příjemné počteníčko.

Jedna z věcí, kterou můžete dělat, když jste doma, je hraní různých her. A pokud máte rádi karty, Túry Můry je přímo pro vás. Jedná se o společenskou karetní hru, ve které je podvádění povoleno, takže pokud budete správně podvádět, budete hru zvládat levou zadní. Ve hře jde o to, že hráči musí nenápadně házet karty pod stůl tak, aby si jich nevšiml hráč s kartou strážného brouka.

Karta strážného brouka:

Hráč s touto kartou nemůže karty házet pod stůl. Má za úkol nacytat ostatní hráče při vyhazování karet. Když nějakého hráče nacytá, kartu strážného mu předá. Karty se tímto prozatím zbavil.

Jak hrát:

Hráči postupně hrají své tahy. Začíná hráč s kartou strážného brouka. Ve svém tahu položí jednu ze svých karet na odhazovací hromádku. Karta musí mít číslo o jedno vyšší nebo o jedno nižší než karta na vrcholu odhazovací hromádky. Hráči se v tazích střídají po směru hodinových ručiček. Mezitím, co se hraje, mohou hráči (až na hráče s kartou strážného brouka) nenápadně vyhazovat karty. Cílem hry je se zbavit všech svých karet.

Hodnocení: Hře dávám **10/10**, patří mezi moje nejoblíbenější a myslím, že by si ji mohla oblíbit spousta z vás. Všem bych doporučila si hru alespoň vyzkoušet. Když se ji pořádně naučíte a zahrajete si ji třeba s rodinou nebo s kamarády, určitě se hodně nasmějete. Hru můžete zakoupit přes internet nebo v knihkupectvích či hračkářstvích. Určitě se pobavíte a uvidíte, že podvádět není zas tak lehké. Přeji vám příjemnou zábavu.

RECEPT NA CINNAMON ROLLS

Pečení je další z aktivit, kterou můžete ve volném čase využít. Mně osobně to přijde celkem zábavné a ještě větší grády to má, když si přizvete nějaké kamarády na pomoc. Jestli nejste úplně neschopní a umíte se řídit dle receptu, myslím, že tento dezert hravě zvládnete – i když nepatří k těm nejlehčím. Je to recept na cinnamon rolls – skořicové šneky, jak už z názvu vyplývá. Recept se skvěle hodí k podzimu, ale zároveň vás nikdo nebude považovat za barbary, když si je uděláte v zimě, třeba na Vánoce. Možná svou rodinu touto mňamkou mile překvapíte a třeba taky ne, protože koho by potěšila podpálená kuchyň 😊 Přeji hodně štěstí!

TĚSTO

KVÁSEK
300 ML
VLAŽNÉHO MLÉKA
LŽIČKU CUKRU
30 G DROŽDÍ
LŽIČKU MOUKY
600 G HLADKÉ MOUKY
100 G CUKRU KRUPICE
2 ŠPETKY SOLI
70 G MÁSLA
2 VEJCE
30 ML RUMU

NÁPLŇ

100 G ROZPUŠTĚNÉHO MÁSLA
120 G TŘTINOVÉHO CUKRU
12 G SKOŘICE

POLEVA

125 G PHILADELPHIE
2 LŽÍCE MEDU
25 ML MLÉKA
65 G MOUČKOVÉHO
CUKRU

PO UPEČENÍ

30 G MÁSLA + 7 ML RUMU

POSTUP

Smícháte suroviny na kvásek a dáte 15 minut odležet. Poté smícháte suroviny na těsto a přidáte kvásek. Těsto zpracujete a nechte hodinu kynout. Vykynuté těsto si rozválejte do obdélníkového tvaru. Na výšku by mělo mít zhruba 1 cm. Potřete směsí z třtinového cukru, skořice a másla a zarolujte. Roládu si nakrájejte na kolečka s šířkou zhruba 1,5 cm. Poté šneky naskládejte do vyššího plechu vyloženého pečicím papírem. Nechte opět kynout asi 30 minut. Pak plech vložte do vyhřáté trouby na 170°, 25-30 minut. Po upečení potřete šneky máslem s rumem a v míse smíchejte suroviny na polevu. Ty vyšlehejte mixérem a polevu nalijte na vychladlé šneky. A pak už vám nic nebrání v tom, abyste si mohli tuto „chalku“ vychutnat :)

Za mě určitě **10/10**.
Moc doporučuji a ani mi to nepřišlo moc složité. Jestli tento recept zkusíte, jistojistě to bude stát za to a bude patřit k vašim oblíbeným. A tak už jen přeji dobrou chuť!

15 OTÁZEK VÍTA VYŠINKY

Máme pro vás nový duel, v tomto čísle s kolegyněmi z jednoho kabinetu, **Janou Tůmovou** (chemie) a **Michaelou Tomanovou** (český jazyk, hudebka).

Tentokrát to je tak, že každá napíše svoje odpovědi a pak hádá, jak odpoví její „sokyně“. Tak uvidíme, jak dobře se znají?

Paní učitelka Jana Tůmová

Moje odpovědi

Moje tipy

1. V kolik hodin ráno vstáváte?

Kolem 6. hodiny.

Připravit děti do školy – tak v 6:30.

2. V kolik hodin jdete spát?

Mezi 22. a 23. hodinou.

Ve 23 hodin.

3. Jaké je vaše nejoblíbenější zvíře?

Pes.

Pes (kdo nemá rád psa?).

4. Jaké zvíře nemáte ráda?

Mám velký respekt z hada.

Hada.

5. Máte nějaké zvíře doma?

Právě teď žádné.

Myslím, že želvu.

6. Jaký je váš nejoblíbenější sport?

Turistika.

Volejbal, lyžování.

7. Jaké jsou vaše záliby?

Dobrá kniha, cestování.

Sport, cestování.

8. Kam jezdíte na výlet nejraději?

Do přírody (nej jsou Tatry).

K moři, na hory.

9. Jaká je vaše nejoblíbenější barva?

Modrá.

Černá a zelená.

10. Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Vepřo knedlo zelo.

Myslím, že sním vše, např. brambory po horňácku. Ledvinky.

11. Jaké je vaše nejméně oblíbené jídlo?

Krupicová kaše.

12. Jaké předměty vás ještě baví?

Matematika, výtvarná výchova.

Zeměpis.

13. Jaký je váš nejoblíbenější film?

Pelíšky od Jana Hřebejka.

Oppenheimer (souhlasím i já).

14. Jaké oblečení nejraději nosíte?

Pohodlné.

Slušivé.

15. Jaký je váš oblíbený herec?

Aňa Geislerová, Ryan Gosling.

Dám dle sebe Ryan Gosling, Vojta Dyk.

Paní uč. Michaela Tomanová

Moje odpovědi

Moje tipy

1. V kolik hodin ráno vstáváte?
2. V kolik hodin jdete spát?
3. Jaké je vaše nejoblíbenější zvíře?
4. Jaké zvíře nemáte ráda?
5. Máte nějaké zvíře doma?
6. Jaký je váš nejoblíbenější sport?
7. Jaké jsou vaše záliby?
8. Kam jezdíte na výlet nejraději?
9. Jaká je vaše nejoblíbenější barva?
10. Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?
11. Jaké je vaše nejméně oblíbené jídlo?
12. Jaké předměty vás ještě baví?
13. Jaký je váš nejoblíbenější film?
14. Jaké oblečení nejraději nosíte?
15. Jaký je váš oblíbený herec?

- V 6 hodin.
- Mezi 10. a 11. hodinou.
- Surikata.
- Pavouky.
- Ano, morče.
- Lyžování.
- Běhání, zpěv, hudba, lyžování, filmy a seriály. Rozhledny.
- Černá.
- Plněné bramborové knedlíky se zelím.
- Koprová omáčka.
- Učím ČJ, Hv a Vv, ale mám hodně ráda třeba zeměpis.
- Sám doma.
- Nejraději nějaké pěkné 😊 (obecně šaty).
- Christian Bale.

- V 6 hodin.
- V 10 hodin.
- Kočka.
- Had.
- Žádné.
- Jízda na kole.
- Čtení, vaření.
- Do Anglie.
- Modrá.
- Horňácké brambory.
- Čočka s vajíčkem.
- Hv.
- Pelíšky.
- Pohodlné.
- Belmondo.

Vyhodnocení:

JANA versus MÍŠA

6

:

8

Výzva:

Staňte se našimi spolupracovníky. Pošlete nám nápady na otázky do duelu. A nezapomeňte připsat, koho byste chtěli v **DUELU** vidět.

Klikni nebo skenuj!

KÓDOVÁNÍ S PYTHONEM

Python je nejjednodušší programovací jazyk.

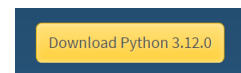
Používá ho mnoho webových stránek, jako např. YouTube!

Pip je zkratka pro instalační balíčky Pythonu (říká se jim také „Extensions“ nebo „Add-ons“).

Začínáme

Zajímavosti za námi, pojďme rovnou do toho!

1. Pro stáhnutí Pythonu jako samotného jděte na python.org/downloads. Klikněte na žluté tlačítko stáhnutí Pythonu. Stáhne se ti soubor: python (číslo.. arm..).exe.
2. Spust' program. Pokud je tohle poprvé, co si stahuješ Python, zaškrtni políčko „Add to PATH“, pokud si nejsi jistý, nebo víš, že jsi ho tam někdy měl, V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ „Add to PATH“ nezapínej! To by pak nadělalo pořádnou paseku.
3. Pokračuj v instalaci. Až ji dokončíš, je načase si vybrat tvůj kódový editor. Já doporučuji:
 - Visual Studio Code (code.visualstudio.com/)
 - PyCharm (jetbrains.com/pycharm/)
 - Replit (repl.it/),
 který navíc umožňuje úpravu přímo v prohlížeči.

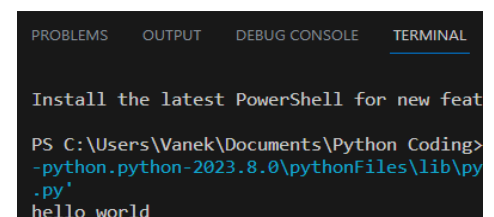
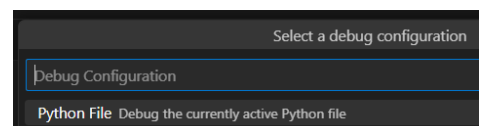
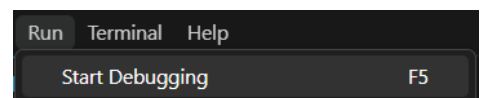
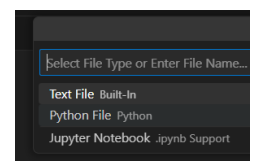
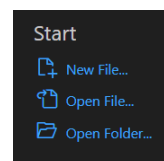
PyCharm

Jak na to

Po zvolení code editoru se musíme zorientovat. Příklady budu ukazovat ve Visual Studiu Code 2023.

1. Po zapnutí programu musíme najít „Start“
Vytvoř nový soubor.
V tomto menu vyber Python File
Tadá, vítěj ve tvém kódovém editoru!
2. Můžeme začít s jednoduchými příkazy. Jako například ten úplně nejjednodušší a zároveň nejznámější:
`print("hello world")`.
Napišeme to do editoru, najedeme na záložku „Spustit“ a vybereme „Start Debugging“.
Vyjede okno „Uložit jako“. Napište jméno souboru a za to napište .Py (Python)
V okně Debug File configuration dáme Python File
Dole v terminálu se objevilo „Hello World“? **Výborně!**

Jdeme se něco naučit!

Pojďme si udělat jednoduchý dotazník v Pythonu.

1. K zápisu uživatelských odpovědí použijeme `input(„Otazka? „)` (mezera je tam důležitá)
Zeptám se, jak se máš v Pythonu, to udělám pomocí kódu:
`input(„Jak se mas? „)`
V terminálu se objevilo:
Můžu na to odpovědět v terminálu:

```

:~\Users\Vanek\Documents\Python Coding\Hello Wor
PS C:\Users\Vanek\Documents\Python Coding> c:;
python.exe 'c:\Users\Vanek\.vscode\extensions\
:~\Users\Vanek\Documents\Python Coding\Hello Wor
PS C:\Users\Vanek\Documents\Python Coding> c:;
python.exe 'c:\Users\Vanek\.vscode\extensions\
:~\Users\Vanek\Documents\Python Coding\Hello Wor
jak se mas?

```

```

:~\Users\Vanek\Documents\Python
jak se mas? Dnes se mam skvele

```

2. Výborně! Ale náš skript si to pamatovat nebude, dokud tomu nedáme název.
Před `input(„Jak se mas? „)` napíšeme `nalada =`
Přejdeme na druhou linku, kde napíšeme `print (nalada)`.
Takže pokud odpovím programu na otázku jak se máš „Dnes se mam skvele“, odpoví „Dnes se mam skvele“.
Pokud chceme dodat nějaký text před to, můžeme posunout `print (nalada)` na 3. řádek a na druhý napsat `print („Uzivatel rika“)`.
Celý skript by měl vypadat takhle:

```

Hello World.py > ...
1  nalada = input("jak se mas? ")
2  print ("uzivatel rika")
3  print (nalada)

```

3. Když ho spustím, modře je vyznačen text, který napsal Skript, červeně to, co jsem skriptu sdělil já.

Pokud to chceme mít na stejné lajně, použijeme
`„print(„uzivatel rika „ + nalada)`
To vyvolá tuto odpověď.

```

PROBLEMS OUTPUT DEBUG CONSOLE TERMINAL
SyntaxError: invalid syntax
PS C:\Users\Vanek\Documents\Python Coding>
python.exe 'c:\Users\Vanek\.vscode\extensio
:~\Users\Vanek\Documents\Python Coding\Hello
jak se mas? dnes se mam epicky ci koki
uzivatel rika
dnes se mam epicky ci koki

```

```

jak se mas? hej ujde pisu do zaka :D
uzivatel rika hej ujde pisu do zaka :D

```

4. Teď si ukážeme, jak ukládat vaše odpovědi.
Uděláme to na příkladu vypočítání věku dle roku narození:
`rok_narozeni = input("Zadej, ve kterem roce ses narodil: ")`
`vek = 2023 - int(rok_narozeni)`
`print(vek)`
Samozřejmě místo 2023 použijeme aktuální rok.
Spustím skript.. **Tadá!** :D

```

:~\Users\Vanek\Documents\Python Coding\He
Zadej ve kterem roce ses narodil: 2008
15

```

To jsou základy programovacího jazyka Python. Více mých projektů najdete na github.com/TomandesMSH.

CESTA Z FANTAZIE

Když jsem byl malý kluk, přestěhoval jsem se s rodinou do Japonska. Bylo mi 11 let. Všechno mi přišlo tak nové, ale zvykl jsem si rychle. Začal jsem chodit do školy a našel jsem si spoustu přátel. Mí tři nejlepší přátelé se jmenují Aoto, Yotu a Kenji. Hráli jsme si spolu každý den a byli jsme úplně nerozluční. Jeden den ve škole jsme slyšeli naše spolužačky, jak se o něčem baví.

„Ano, je to pravda, otec mi to říkal.“ „Ale to si přece nemůžete dovolit!“ Jejich konverzace nás zaujala, a tak jsme se šli zeptat, co se děje. Toshiku a Kun nám řekly, že se starosta města rozhodl zbořit staré bytové domy na okraji města, aby se mohly vybudovat nové moderní domy.

Někdo by si řekl, že o nic nejde, ale já a mí přátelé jsme si tam chodili hrát každý den. Měli jsme tam vybudovanou svou skrýš, náš vlastní palác, a teď jsme o to měli přijít. Byli jsme velice nešťastní z takové zprávy a nevěděli jsme, co teď budeme dělat.

„Přece jsme věděli, že se to jednou stane, tak si to tam ještě užijme, co nejvíc to jde,“ řekl Aoto. A tak jsme se domluvili, mí tři přátelé a ty již zmiňované spolužačky, že se tam dnes v pět hodin setkáme. Moc jsem se těšil, sbalil jsem si spacák, jídlo, baterku a byl jsem připraven.

Když jsem tam došel, všichni na mě čekali a pak jsme šli do naší skrýše. Byla to sranda, povídali jsme si, jedli jsme a hráli různé hry. Kolem desáté hodiny jsme byli už moc unavení, a tak jsme šli všichni spát. Zdál se mi tak krásný sen, když najednou něco slyším...

„Christiane! Christiane! Vstávej!“ Rychle jsem se probudil a nemohl jsem uvěřit svým vlastním očím. Byli jsme tam, kde jsme usnuli, ale vše tu bylo jiné, takové živé a nové. Nikdo z nás nechal, co se stalo. Vykoukli jsme z okna a svět venku vypadal úplně jinak.

Zvířata byla jako lidi, byla oblečená a chodila po dvou. Vše vypadalo tak magicky. Začali jsme se bát.

„Co teď budeme dělat? Jak se dostaneme domů?“ Všichni jsme panikařili, když tu najednou Kenji zakřičel a uskočil. Stál za ním žabák oblečený jako číšník. Koukali jsme na něj překvapeně.

„Co stojíte jak omámení? Pojd'te, paní na vás už čeká.“ Podívali jsme se na sebe a šli za žabákem. Pamatuji si, jak jsem byl udivený. Ty bytové domy jsem znal, ale v tomhle světě v nich bylo vše úplně jinak. Byl to velký hotel pro několik zvířat a bytostí. Asi po pěti minutách chůze jsme došli do obrovské nádherné místnosti, ozdobené všelijakými druhy magických rostlin a všude kolem visely hvězdičky. Místnost nás tak zaujala, že jsme si ani nevšimli té paní.

„Ehem...“ zakašlala a my se všichni otočili. U velkého stolu, na kterém ležela kočka se dvěma ocasy, seděla velice stará čarodějnice.

„Jeden, dva, tři...“ začala paní počítat „Vidím, že vás tu je šest, co vás sem přivádí? Určitě chcete domů, vid'te?“ Řekli jsme jí o tom, co se nám stalo a že vůbec nerozumíme, co se děje. Čarodějnice nám řekla, že jediný způsob, jak se dostaneme zpátky domů, je, že musíme splnit jeden úkol. Zněl takhle: „Jeden z vás se musí vydat do portálu Touhy. Není to jednoduchý úkol. Může se vám stát, že konečně získáte to, co si nejvíc přejete, a nebudete schopni portál opustit. Pokud ovšem sami sebe překonáte a z portálu se dostanete, odmění vás klíčem, který je velice důležitý. Nedostanete se bez něj zpět domů.“

Po nedlouhém rozhodování jsem byl zvolen já. Žabák nás zavedl do jiné místnosti, kde už se nacházel mohutný fialovomodrý vlnící se portál. Podíval jsem se na své přátele, pak zase zpátky a vstoupil jsem.

Ocitl jsem se ve světě plném iluzí a tužeb, které mě nutily zůstat. Zdálo se, že všechny mé sny se staly skutečností a zároveň bylo stále těžší odolat pokušení zůstat navždy. Když jsem ale najednou začal chápat, že něco podstatného mi tam chybí. Mí přátelé a všechna dobrodružství, která jsme spolu zažili.

Došlo mi, že skutečná odměna není v dosažení všeho, co si přejeme, ale ve sdílení různých okamžiků s přáteli. Začal jsem bojovat proti vlastním touhám a vydal se na cestu zpět.

Když jsem se dostal ven, všichni byli velice šťastní, že jsem se vrátil. Báli se, že mě už nikdy neuvidí. Rozběhli se za mnou a objali mě. Najednou jsem si všiml, že na mém krku visí klíč.

Shlédl jsem na něj a uviděl jsem nápis 1515. Šel jsem za žabákem a zeptal se ho, zda neví, od čeho ten klíč je. Řekl, že to číslo poznává, je to velice stará místnost, kterou nikdo nenavštěvuje, nachází se v nejvyšším patře hotelu. Vydali jsme se tam.

Dveře byly zarostlé pavučinami, a když jsme je otevřeli, uviděli jsme velké zlaté zrcadlo. Přišel jsem k němu a všiml si dírky na klíček.

„Vážně chcete jít zpátky domů?“ zeptal se žabák smutně. Řekli jsme mu, že bychom se rádi vrátili za rodinou a jemu moc děkujeme, že nás po celou dobu doprovázel a pomáhal nám. Pořádně jsme se s ním rozloučili. Vzal jsem klíč, zasunul jej do zrcadla a otevřela se nám cesta zpět do reálného světa.

Vstoupil jsem. Vše zčernalo. Začal jsem slyšet zvuky, hlasy, nějaké zvláštní pípání. Pomalu jsem se probouzel. Bílé silné světlo mi svítalo do obličeje. Někdo mě držel za ruku, byla to má matka.

Začalo mi docházet, že jsem nejspíš v nemocnici. Pomalu jsem se začal rozhlížet po pokoji a opravdu ano. Matka si všimla, že jsem se probudil, a celá nadšená mě objala. Brečela a já nerozuměl tomu, co se stalo. Přece jsem měl být v naší skrýši? Kde jsou mí přátelé?

Zanedlouho příběh můj doktor a vše mi vysvětlil. Začali s bouráním starých domů dřív, než měli, a nevěděli, že tam jsme. Spadl mi kvůli tomu velký kámen na hlavu a já jsem ztratil vědomí. Mým přátelům se nic nestalo a povedlo se jim mě odtamtud dostat. Ovšem já bojoval celý týden o přežití. Prý je zázrak, že jsem naživu.

Nechápal jsem to. Doktor odešel a zavřel za sebou dveře. Bylo na nich číslo 1515. Zatajil se mi dech. Zachránila mi ta výprava do kouzelného světa snad život? Co když jsem musel plnit ty úkoly, abych dokázal, že jsem stále hoden žít?

To už se asi nikdy nedozvím, nebo? Brzy na viděnou, žabáku.

EVELINE

Tento text vznikl na základě tzv. kódovaného zadání. Žáci si zvolí kód a pak se zděšením, nebo naopak s nadšením zjišťují, o čem mají psát. Karolína si „vybrala“ následující kritéria: má se jednat o milostný příběh vyprávěný v první osobě, hlavní postavou je dívka, do příběhu zasáhne Ronaldo a objeví se v něm slovo „nášup“, příběh musí skončit... to vám neprozradím, přečtěte si ho 😊

Kdyby otec nezemřel, nemusela bych teď mámě pomáhat s fabrikou. Nejenže pracuji na poště, teď musím ještě sepisovat naše výděvky a ztráty. „Eveline, pojď mi pomoci s vařením,“ zavolala na mě matka. „Už jdu, matičko,“ běžela jsem do kuchyně.

Dnes se na poště nic zajímavého nedělo. Zrovna, když jsem chystala dopisy na odeslání, otevřely se dveře a vešel pohledný muž v šedém kabátu. „Dobré ráno přeji, potřeboval bych odeslat tento dopis pro svou maminku,“ podal mi obálku. „Jistě,“ usmála jsem se na něj a vzala si od něj dopis. „Děkuji mockrát, sličná dámo. Mohu se zeptat na vaše jméno?“ Též se na mě usmál. Já k němu zvedla oči: „Eveline.“ „Eveline, to je moc pěkné jméno. Jsem Viliem,“ smekl přede mnou klobouk. Já se zasmála. „Na shledanou krásná Eveline.“ Vyšel ze dveří pošty.

Když mi skončila směna, vyšla jsem z pošty a zamířila ke stánku s květinami. „Dobré odpoledne, Amélie,“ pozdravila jsem svou kamarádku. „Zdravím, Eveline. Jaký jsi měla den?“ „Dnes na poštu přišel pohledný mládenec,“ trochu jsem se začervenala.

„Ó, a byl elegantní, nebo to byl typický mládenec z vesnice?“ stvořil se jí na tváři úšklebek.

„Elegantní, to on byl a také hodně milý,“ prohlížela jsem si zamyšleně růže.

„Matičko, jsem doma,“ otevřela jsem dveře světnice. Po chvíli přišla máma. „Vítej, Eveline. Nemohla bys mi prosím pomoci s vybíráním erteplí z půdy?“ zeptala se mě. „Hned přijdu, matičko,“ usmála jsem se. Erteplí bylo tento rok jako požehnáno.

V nedělním ránu po bohoslužbě jsme se s matičkou byly podívat za tátou na hřbitově. Rozsvítily jsme svíčku na jeho hrobě. Rozhlédla jsem se po hřbitově a u jednoho hrobu jsem uviděla stát toho muže z pošty. On se na mě též podíval a usmál se. Já mu úsměv oplatila. Když jsme s matičkou vycházely bránou, tak k nám přišel. „Dobré ráno. Zdravím, Eveline,“ pozdravil nás. „Zdravím, Vilieme.“ Podívala jsem se na matičku a došlo mi, že neví, kdo Viliem je. „Jsem Viliem Ronaldo. S vaší dcerou jsem se seznámil nedávno na poště,“ podal jí ruku na seznámení. Ona si s ním potřásla. „Jaký džentlmen,“ usmála se. „Eveline, mohu vás pozvat na dnešní zábavu, která se koná U Sedláře?“ naklonil se ke mně. Já se podívala na maminku. Ona přikývla. „Jistě,“ otočila jsem se na něj. „Dobře. Až tedy sedmá hodina večerní odbije, budu vás čekat,“ políbil mi ruku a odešel.

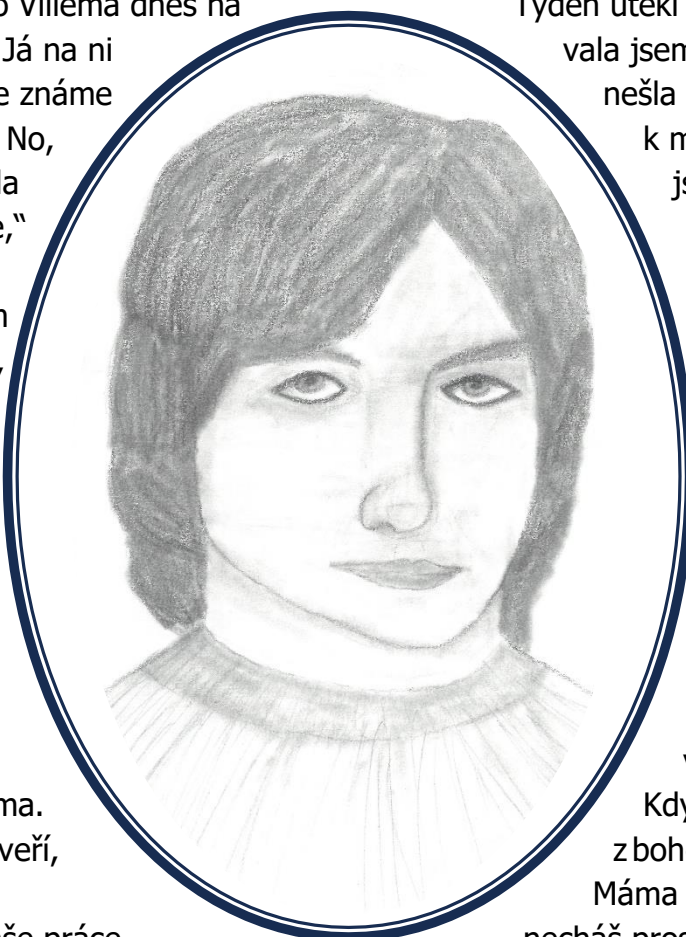
V půl sedmé jsem už byla připravena odejít. Rozloučila jsem se s matičkou a vyšla jsem z domu. Když jsem přiházela k hostinci, uviděla jsem Viliema. „Dobrý večer, Eveline,“ usmál se na mě a podal mi kytici lilí.

„Co vám mohu nabídnout, mládeži?“ zeptal se nás šenkýř. Viliem se podíval na mě. „Merlot prosím,“ odpověděla jsem. „Já si dám Sauvignon,“ řekl Viliem. Šenkýř nám podal sklenice s vínem. Po pár doušcích vína mě vyzval Viliem k tanci. Samozřejmě jsem souhlasila. Byl to skvělý večer. Když jsem již byla unavená, tak mě Vil nabídnul, že mě doprovodí domů. Moc si toho nepamatuji, ale vím, že jsem usnula v našem obývacím pokoji.

Ráno mě probudily paprsky slunce, které na mne dopadaly z pootevřeného okna. Posadila jsem se a rozhlédla jsem se po pokoji. Najednou dveřmi vešla máma. „Dobré ráno, sluníčko,“ usmála se na mě. „Dobré ráno,“ řekla jsem ospale. „V kolik jsem se včera vrátila?“ „Kolem půl jedenácté, ale to je teď nepodstatné. Po-zvala jsem toho tvého Viliema dnes na večeri,“ oznámila mi. Já na ni vykulila oči: „Vždyť se známe jen pár dní.“ „Já vím. No, potřebuji, abys koupila kuře,“ dodala. „Dobře,“ vzdychla jsem.

Cestou z práce jsem natrhala pár kopretin, aby bylo co do vázy. Když jsem chystala prostírání, uslyšela jsem zaklepaní na dveře. „Běž otevřít, Eveline,“ zavolala na mne máma. „Už běžím,“ křikla jsem a šla otevřít. Naskytnul se mi pohled na Viliema. Odstoupila jsem od dveří, aby mohl vejít.

„Jaká je vlastně vaše práce, Vilieme?“ zeptala se ho maminka. „Pracuji v novinách,“ odpověděl jí. „A ve kterých?“ nenechala otázek máma. „V těch ve velkoměstě. V neděli se tam musím vrátit,“ řekl smutně. Když mi došlo, co řekl, tak jsem vyprskla vodu, kterou jsem měla zrovna v puse. Naneštěstí jsem to vyprskla přímo na něj. „Omlouvám se,“ řekla jsem se studem, vzala jsem kapesník a začala mu utírat mokré sako. „V pohodě,“ usmál se na mě. „Dáte si ještě nášup?“ zeptala se ho máma. „Rád bych, ale už nemůžu,“ stoupl si Viliem od stolu. Rozloučili jsme se a já mu ještě chvíli

mávala. I když ho znám jen chvíli, tak jsem si ho dost oblíbila. Nechci, aby někam odjel.

„Takže Viliem odjíždí?“ řekla zamyšleně Amélie. „Už je to tak. Vrací se do města,“ povzdechla jsem si. „Neboj, Eveline, vše bude tak, jak to má být,“ pohládila mě po rameni. Já se nad tím pousmála. „Máš pravdu,“ objala jsem ji.

Týden utekl a již byl zase pátek. Potřebovala jsem si pročistit hlavu, takže jsem nešla rovnou domů. Prošla jsem se k mostu nad říčkou a s úsměvem jsem se koukala na tekoucí vodu pode mnou. „Je tady hezky, že?“ řekl někdo a já sebou trhla. Byl to Viliem.

Přikývla jsem. „Nerad odtud odjíždím, ale práce čeká,“ sklopil hlavu. „Určitě vám napíše, Eveline,“ otočil se na mě. Já se zatvářila rozpačitě. „Už budu muset jít,“ řekl a odešel. Já se za ním ještě chvíli dívala a pak jsem se vydala svou cestou.

Když jsme s maminkou šly z bohoslužby, tak hodně přšelo. Máma se na mě podívala: „To ho necháš prostě odejít?“ „Ach, mamičko, co s tím asi tak JÁ udělám?“ vzdychla jsem. Maminka se zastavila: „Eveline, pořádně si to rozmysli.“ Já se tedy zamyslela a pak jsem sebou šklubla. „Vlak jede za dvacet minut,“ usmála se. Rozběhla jsem se směr nádraží. Jelikož všude byly kaluže, byla jsem celá mokrá. Doběhla jsem na nádraží a uviděla jsem už jen vlak mizící v dáli. Chtěla jsem odejít, ale něčí ruce mi zakryly oči. „Kdo to asi je?“ zasmála se ta osoba. „Vilieme!“ odryla jsem s radostí jeho dlaně a otočila jsem se na něj. „Ještě nikam nejedu,“ řekl s úsměvem a políbil mě.

ZPÁTKY NA NABI

Celou e-knihu *Planeta Nabe* najdete zde. Klikni nebo skenuj.

Na policejní stanici panoval zdánlivý klid. Tamara seděla v místnosti, která by se dala nazvat jakousi čekárnou, a v ruce držela plastový kelímek ledové kávy, kterou jí nabídl policejní inspektor. Její oči byly vysušené slzami. To, co se odehrálo asi před dvěma hodinami, se jí stále honilo hlavou. Leo jí způsobil nesmírnou bolest. Vůbec nedokázala pochopit, jak se to mohlo stát. Nevěděla, proč se s těmi kluky pral, ale už to samo o sobě jí připadalo nesmírně hrubé a odpudivé. A pak ještě tohle! To by se na Nabi přece vůbec stát nemohlo.

Ted' tu stále ještě v šoku seděla a čekala na policejního inspektora, který jí chtěl jakožto jedinému svědkovi celého případu položit několik otázek. Tamara si nervózně poposedla. Co mu jen řekne? Že to byl její bratr? Že neví, kam mohl jít? Že tu nemá domov a že tu jsou teprve prvních 24 hodin? Měl by ji za blázna. Bylo jí jasné, že budou po Leovi pátrat. Nechce, aby měl její bratr problémy, jenže nechce ani lhát. Pan Vincitore by si jistě přál, aby řekla pravdu.

Naproti její židli se otevřely dveře a policejní inspektor, v jehož tváři byla vidět velká únava, ji požádal, aby vešla za ním. S nepříjemně vyprahlými ústy zamířila k němu a prošla dveřmi, které za nimi inspektor zase zavřel.

„Říkal jsem si, že tady to bude příjemnější než ve výslechové místnosti,“ řekl inspektor a ukázal rozmáchlým gestem po prostorné pracovně. Tamara se bez většího zájmu rozhlédla po místnosti a posadila se na židli, kterou jí inspektor nabídl. Inspektor se posadil naproti ní a řekl: „Než vám začnu klást otázky, musím vás upozornit, že jste jediný svědek, a proto na pravdivosti vašich slov velice záleží.“

Chvíli se odmlčel, a když se mu nedostalo větší reakce než tichého přikývnutí, začal s výslechem.

Ze začátku neměla Tamara problém odpovídat na otázky pravdivě. Jenže když se jí inspektor zeptal, jestli někdy dřív alespoň některého z chlapců viděla, nedokázala to v sobě už déle držet. Jasně před sebou viděla Lea, jeho oči a tmavé kučeravé vlasy, jeho zuby, které se zabělely vždy, když se zasmál, žílu, která mu naběhla na čele, kdykoliv nad něčím přemýšlel.

„Je to můj bratr,“ přiznala a tiše se rozvzlykala.

Inspektor byl očividně v šoku, tvářil se nesmírně udiveně a nic neříkal. Do nastalého ticha, přerušovaného jen Tamařinými vzlyky, se ozvalo zaklepání.

Vstoupil policista, který se tvářil ještě udiveněji než inspektor: „Je tu ten kluk. Sám se přišel přiznat.“

Tamara rychle pozvedla oči a zadívala se na hochu, který stál za policistovými zády. Hlavu měl mírně skloněnou k zemi a v zarudlých očích se mu leskly slzy. „Leo,“ vyklouzlo Tamaře z úst.

„Moc mě to mrzí,“ řekl Leo se stále sklopenou hlavou, „nechtěl jsem to udělat. Zklamal jsem tebe i pana Vincitoreho s Emanuelem. Ublížil jsem vám.“ Po tvářích mu začaly stékat slzy. Zvedl hlavu a zadíval se Tamaře přímo do očí: „Můžeš mi prosím odpustit?“

„Odpouštím ti,“ vrhla se Tamara Leovi kolem krku, „já tě mám pořád ráda, víš? Já se na tebe už nezlobím. Hlavně že jsi zpátky.“ Vzlykala a objímala Lea. Úlevou zavřela oči. Začalo jí hučet v uších. Najednou ucítila zvláštní pocit. Jako by stoupala vzduchem do velké výšky. Trvalo to nepříjemně dlouho.

Potom se pocit vytratil a ona ucítila, že stojí opět nohama na zemi. Otevřela oči. Pořád se ještě s Leem drželi v objetí. Teď se ale pustili a rozhlédli se kolem sebe. Stáli na břehu velkého jezera. Ranní mlha se lehce dotýkala jeho hladiny a byla tak hustá, že skrz ni nebylo vidět za nesčetné jezerní ohyby. Poznali to tu. Tady se poprvé setkali s panem Vincitorem.

„Rád vás opět vidím,“ ozval se příjemný hlas za jejich zády. Rychle se ohlédli. Stál tam pan Vincitore s otevřenou náručí a s přívětivým úsměvem.

„Pane,“ začal Leo, „hrozně mě to mrzí. Víím, že jsem to neměl dělat. Víím, že jsem vám musel hodně ublížit. Opravdu mě to mrzí. Myslíte, že byste mi mohl odpustit?“

„Všechno je to moje vina,“ skočila mu do řeči Tamara, „kdybich vás tehdy poslechla, kdybich si paličatě nemyslela, že víím líp, co dělám, než vy, nikdy bychom nemuseli jít na zem a Leo by nikdy...“

Pan Vincitore přerušil proud jejích slov tím, že k ní přistoupil a objal ji. „To všechno se nejspíš muselo stát, abyste se mnohé naučili. Jsem moc rád,“ řekl a zadíval se na Tamaru, „že jste se naučili litovat svých vin.“ Pak se narovnal a položil ruku na rameno Leovi: „Ukázal jsi, že se dokážeš přiznat k tomu, co jsi provedl, i když ti hrozí trest. Zpátky na Zem už vás nepošlu. Svůj trest už jste si vytrpěli. Dobře víím, Leo, jak jsi se musel bát, když jsi se rozhodl jít na policejní stanici. Víím taky, jak bylo tobě, Tamaro, když jsi viděla Leovo selhání přímo před svýma očima.“

„Takže to byl ten trest? Já hloupý jsem si myslel, že se nám stane nějaký úraz nebo tak,“ přiznal se Leo.

„Zraněná duše většinou bolí víc než zraněné tělo. Myslím, že to vy dva moc dobře víte,“ pan Vincitore vzal každého za ruku a vydali se společně k jeho domu.

kolektiv autorů
Nakladatelství: Sun
Rok vydání: 2018
Počet stran: 208

STRAŠIDELNÉ A UPÍRSKÉ HISTORKY

aneb povídky na špatnou noc

I přesto, že vtuto chvíli je už dávno po Halloweenu, jsem se rozhodl, že si pro vás nachystám recenzi strašidelné knížky. Vybral jsem pro mě velice nostalgickou knížku - Strašidelné a upírské historky. Tato kniha mě kdysi neskutečně děsila, přesto jsem si ji musel dokola a dokola číst. Když jsem si tedy na knížku vzpomněl, bylo mi jasné, že si ji prostě musím pročíst znovu a vyzkoušet, jestli je kniha stejně strašidelná, jako bývala před pěti lety.

Rozhodl jsem se, že knihu zhodnotím jako celek, ale doopravdy dobré příběhy vyzdvihnu. Zatím tedy začneme tím pozitivním.

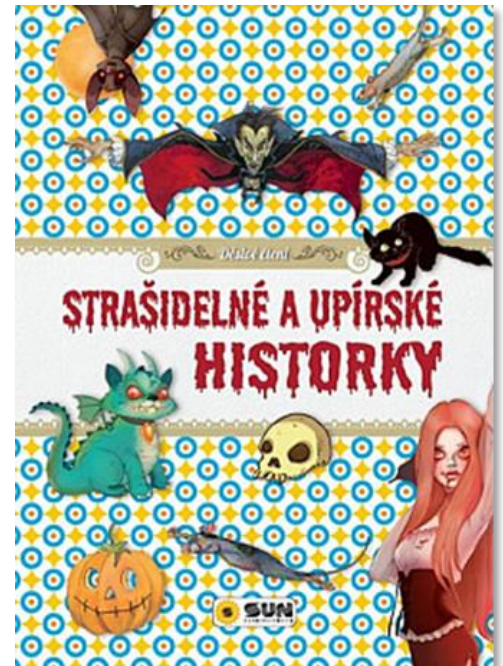
Když knihu ze začátku otevřeme, můžeme si již všimnout, že je plná obsahu. Kniha se pyšní šestnácti historkami a rozbořem upírů na několika posledních stranách. Je zdobená krásnými obrázky, které umocňují celý zážitek z knihy. Řekl bych, že samotný vizuál hraje velkou roli v atmosféře. Číst si a přitom vidět horory namalované po celých stranách je doopravdy skvělé. Příběhy jsou ale i samy o sobě dost originální, nebo alespoň jejich základní nápad. Například hned první historka *Trpasličí křeček* má velice originální myšlenku. Pamatuji si, že právě tento příběh o posedlém křečkově mě velice děsil, stejně jako hadrová panenka a krysař. Historky jsou také velmi krátké a rychlejší čtenáři by jednu mohli klidně zvládnout přečíst za pár minut. I přesto, že tohle občasné hodnotím v jiných knížkách negativně, zde je tato vlastnost skvělá. Za noc si tedy historek můžete přečíst několik, či si je šetřit na delší dobu.

Ted' je však na čase, abychom se přesunuli k negativním stránkám této kolekce historek. Jak se kniha sama označuje, jde převážně o historky, ne o příběhy. Proto se kniha čte, jako kdyby vám ty historky povídal někdo někde v hospodě či když se vás snaží vystrašit u táboráku. Ano, tohle mohl být záměr, ale pokud si knihu potichu čtete, tak si jednoduchého vyprávění budete všimnat častěji, než byste měli, a od příběhu vás to může odradit. Tahle kniha působí, jako by se měla číst pouze nahlas s více lidmi. Zdá se, že vám kniha dává nápady na to, co povídat kamarádům u táboráku.

Poslední část je věnována upírům. Baví se zde o historii, vlastnostech a rysech upírů. Tato část mi vždy přišla zbytečná a myslím si, že by bylo mnohem lepší přichodit na těch posledních pár stránek ještě pár historek. Pro lidi, které to zajímá, je to super, ale jinak se tato část nachází v knížce spíš jako bonus, natož aby se objevila v samotném názvu knihy.

5,5/10

www.databazeknih.cz/obalka-knihy/strasidelne-a-upirske-historky-399659

Jak jsem již zmiňoval, kniha pro mě má určitou nostalgickou hodnotu, ale po těch letech jsem si určitě začal všimnat některých ne zrovna dokonalých aspektů této knihy. I přesto si myslím, že na dlouhé listopadové večery či na chvíle u táboráku nebo někde na chatě je tato kniha perfektní.

ČAROVNÝ LES

Byla jedna louka, na louce chaloupka a v chaloupce myška Pískalka. Žila si tam poklidný život až do doby, kdy se rozhodla jít do temného čarovného lesa, protože byla zvědavá, co se asi v něm skrývá.

Tak si tedy začala balit batůžek. Do batůžku si zabalila baterku, kompas, mapu a svačinku. Za chvíli už byla venku z chaloupky a o pár minut později už stála u lesa. Neváhala a hned do něj vkročila.

V lese šla rovně, až došla k malinkému domečku. Bylo to velice divné, protože si myslela, že čarovný les je úplně opuštěný. Její zvědavost byla ale silnější než strach, a tak vzala za kliku. Když vešla dovnitř, spatřila vrásčitou stařenku, která seděla u stolu a hltala jídlo.

Pískalka se lekla a chtěla rychle z domečku utéct, ale vtom se stařena zvedla a myšku popadla. Pískalka se snažila ze všech sil uniknout ze sevření stařeny. Ta ji ale vzala a hodila do malé klíčky.

Stařena opět zasedla ke stolu. Když dojedla, podívala se na myšku a řekla: „Už se těším na zítřejší oběd.“

Pískalce bylo jasné, že musí utéct. Jenže jak? Najednou už byla noc a ona pořád netušila, jak uteče. Stařena chrápala ve své velké posteli, a tak si myška řekla, že musí útěk provést, dokud spí. Napadlo ji, že by se mohla opřít o klíčku tak, aby spadla ze stolu, a protože klíčka nemá žádnou podlahu, bude moct uniknout. Ale co když to vzbudí stařenu? Pískalka věděla, že jí nic jiného nezbyvá, a tak to tak udělala. Opřela se o klíčku, ta spadla na zem. Byl to pořádný rámus. Stařenu to probudilo, ale než vstala z postele, Pískalka už byla venku z domečku a rychle utíkala z lesa ven.

Celou cestu ji stařena pronásledovala, ale jakmile vyběhla z lesa, stařena zmizela. Pískalka běžela ke své chaloupce, kde si po náročném dni lehla do postýlky a usnula. Od té doby už do čarovného lesa nikdy nevkročila.

Otázky:

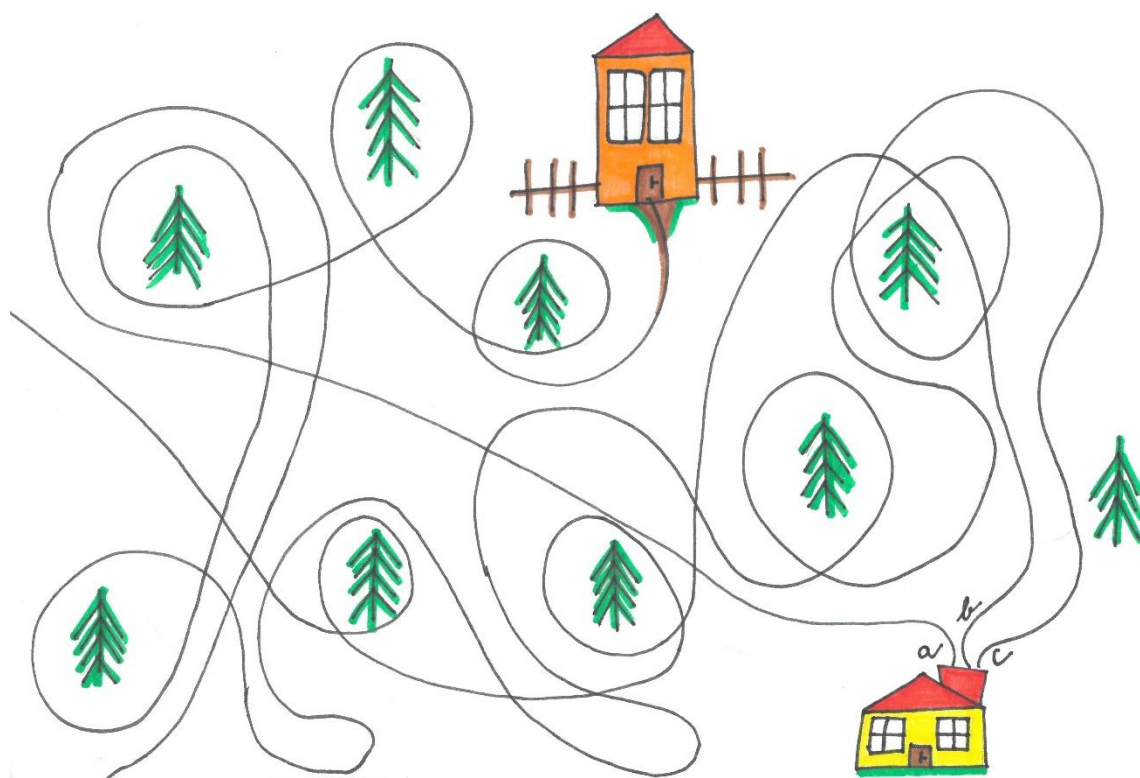
1. Co byste si do batůžku sbalili vy?

2. Jaké jídlo podle tebe stařena hltala?

3. Jakou barvu by měla mít tvoje chaloupka?

Úkoly:

1. Jaká cestička vede k Pískalčině chaloupce? Následuj cestičky a dozvíš se, jakou cestou musela utíkat před zlou stařenou.
2. Zkus si nakreslit svoji myšku.

ŽAKO V ČESKÉ TELEVIZI

Dne 7. 3. 2023 navštívila naše redakce svého největšího konkurenta, Českou televizi v Brně. Podívali jsme se, jak vypadá zákulisí a přípravy na natáčení.

Nejprve jsme navštívili maskérnu a šatnu. Dozvěděli jsme se spoustu věcí ohledně vizuální přípravy moderátorů a herců.

Poté jsme se přesunuli do prostorů vyhrazených pro kulisy různých pořadů, které se zde natáčejí (například AZ-kvíz).

Podívali jsme se do hlavního studia, kde se vysílá Dobré ráno a další pořady. Dále jsme si vyzkoušeli green screen, navštívili jsme grafickou a editorskou místnost.

A na závěr studio, kde se vysílají Události v regionech.

